

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **M. M.**, zast. Mgr. Michalem Doležalem, advokátem se sídlem Uhelný trh 414/9, Praha 1, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie**, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2012, č. j. KRPA-84623/ČJ-2012-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2012, č. j. 2 A 46/2012 - 17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně, Mgr. Michalu Doležalovi, advokátovi se sídlem se sídlem Uhelný trh 414/9, Praha 1, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 2 904 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2012, č. j. KRPA-84623/ČJ-2012-000022. Tímto správním rozhodnutím byla stěžovatelka zajištěna za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba zajištění stěžovatelky byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Městský soud ve svém rozsudku vyšel z § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle něhož je policie oprávněna za stanovených podmínek zajistit cizince. K zajištění nemůže dojít, postačí-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území, které je upraveno v § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Městský soud neshledal, že by v případě stěžovatelky byly podmínky pro uložení zvláštního opatření, naopak zhodnotil, že její zajištění bylo zcela namístě. Poukázal na její výpověď, že na Ukrajinu nevycestuje i v případě, že by se musela pořád skrývat, což městský soud hodnotil tak, že stěžovatelka nebude spolupracovat s policií na realizaci případného rozhodnutí o správním vyhoštění. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nemá finanční prostředky, nebylo možné využít ani § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. zvláštního opatření ve formě složení peněžních prostředků. Městský soud v dané souvislosti rovněž uvedl, že z vyjádření stěžovatelky vyplynulo, že stěžovatelka na území ČR přicestovala ilegálně před přibližně 10 lety a po celou dobu soustavně porušuje § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, který zakotvuje povinnost cizince pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud zákon o pobytu cizinců nestanoví jinak. Městský soud se neztotožnil ani s dalšími žalobními námitkami a stěžovatelčinu žalobu zamítl.

Stěžovatelka napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž uvedla, že napadený rozsudek považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Dále namítla nesprávné právní posouzení aplikace ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Skutkové okolnosti případu nejsou dle stěžovatelky sporné a jejich popis stěžovatelka shrnula následovně. Dne 2. 7. 2012, resp. 3. 7. 2012 byla stěžovatelka zadržena hlídkou policie, když se stala obětí napadení a pokusu znásilnění ze strany neznámého muže. V průběhu prověřování incidentu bylo zjištěno, že stěžovatelka pobývá na území ČR neoprávněně. Sporné je však hodnocení, zda v případě stěžovatelky bylo místo jejího zajištění možno aplikovat § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. zda bylo možno stěžovatelce uložit zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území ve formě povinnosti cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií.

Dle stěžovatelky městský soud i žalovaný argumentují jejím vyjádřením ze dne 3. 7. 2012 o tom, že na Ukrajinu nevycestuje, i kdyby se měla skrývat. Toto samotné vyjádření není dle názoru stěžovatelky dostatečným důvodem pro odmítnutí postupu dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zohledněna měla být i skutečnost, že se stala obětí trestného činu a tomu odpovídala i její reakce na dotazy policejního orgánu. Ostatně sám městský soud dle stěžovatelky uvedl, že z úředního záznamu o zásahu policie ze dne 2. 7. 2012 vyplynulo, že vypovídala zmateně. Dále měla být brána v potaz skutečnost, že není vyloučena účast stěžovatelky při vyšetřovacích úkonech v trestním řízení, a tedy bylo nutné vypořádat otázky, zda je realizace správního vyhoštění v daném případě vůbec efektivní, popř. možná. Na základě těchto důvodů stěžovatelka navrhla rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Zdejší soud nepovažuje rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jak namítla stěžovatelka. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit zejména tehdy, není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského, resp. městského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považoval za liché, mylné nebo vyvrácené (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, dostupný z www.nssoud.cz stejně jako další zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu). Touto vadou bude typicky trpět např. takový rozsudek, v němž soud opomněl reagovat na některou ze žalobních námitek.

Napadený rozsudek přezkoumatelný je, obsahuje totiž reakci na všechny žalobní námitky. Městský soud v něm srozumitelným způsobem uvedl, proč nepovažuje žalobní argumentaci za důvodnou. Požadavkům na přezkoumatelnost tak napadený rozsudek vyhověl. Stěžovatelka v dané souvislosti poukázala na to, že mělo být ze strany městského soudu bráno v potaz, že není vyloučena účast stěžovatelky při vyšetřovacích úkonech v trestním řízení v souvislosti s jejím napadením a pokusem o znásilnění, z čehož stěžovatelka dovozuje nutnost vypořádání otázky, zda je realizace správního vyhoštění v daném případě vůbec efektivní, popř. možná. Zde Nejvyšší správní soud konstatuje, že takto formulovanou námitku stěžovatelka v žalobě k městskému soudu neuplatnila. Není proto pochybením městského soudu, že se uvedenou otázkou nezabýval. Přezkum správních rozhodnutí ve správním soudnictví je totiž založen na dispozitivní zásadě, dle které je na žalobci, aby žalobou vymezil rozsah přezkumu a otázky, kterými se má soud v řízení zabývat. Dle § 75 odst. 2, věty první, s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v rámci žalobních bodů nevznesla požadavek na přezkum nastíněné otázky možné účasti při vyšetřovacích úkonech, není pochybením městského soudu, že se k uvedenému nevyjadřoval a v žádném případě to nemůže způsobovat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou nesprávného posouzení otázky, zda v případě stěžovatelky bylo možno místo jejího zajištění uložit méně invazivní opatření ve formě zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Jednou z podmínek zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je skutečnost, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Tímto opatřením může být dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „*povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam,*

každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií“. Zákon o pobytu cizinců touto regulací sleduje zájem na tom, aby v souvislosti s řízením o správním vyhoštění byla používána co nejméně invazivní opatření vůči cizinci, jehož se toto řízení týká. Zároveň zákon na druhou stranu zohledňuje zájem na tom, aby taková opatření byla skutečně účinná.

Zdejší soud se ztotožnil s městským soudem i žalovaným, že okolnosti nynějšího případu svědčily o závěru ohledně nedostatečnosti zmíněného zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Stěžovatelka ve svém vyjádření zaznamenaném v protokole ze dne 3. 7. 2012, č. j. KRPA-84623/ČJ-2012-000022, na otázku, zda chce doplnit svou výpověď či dodat další skutečnosti, uvedla: *„Asi jen to, že nechci vycestovat na Ukrajinu, i přes to, že bych se musela pořád schovávat.“* Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že takto otevřeně projevený záměr stěžovatelky svědčí o tom, že v případě rozhodnutí o správním vyhoštění by stěžovatelka se správním orgánem nespolupracovala a snažila by se zabránit výkonu tohoto případného rozhodnutí o správním vyhoštění. Nelze přitom soudit, že by zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců stěžovatelku odradilo od jejího výslovně vyjádřeného úmyslu skrývat se v případě vydání rozhodnutí o vyhoštění.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že nic nenasvědčuje tomu, že by při pronášení výše citovaného vyjádření byla stěžovatelka zmatená v návaznosti na skutečnost, že se stala obětí napadení a pokusu o znásilnění, jak tvrdí v kasační stížnosti. Z úředního záznamu Policie České republiky ze dne 2. 7. 2012 sice vyplývá, že téhož dne v 3.13 hodin ráno se dostavila policejní hlídka na místo, kde se nacházela stěžovatelka po napadení. V tomto záznamu je zanesen stěžovatelčin popis události a policejní orgán zde konstatuje, že stěžovatelka vypovídala velmi zmateně a překotně. Výše citované vyjádření stěžovatelky o tom, že nechce vycestovat na Ukrajinu, i kdyby se musela skrývat, bylo však zaznamenáno až v následném protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 3. 7. 2012, který byl sepsán ve 13.15 hodin. Od samotného napadení (odehrálo se zřejmě krátce před sepisem úředního záznamu ze dne 2. 7. 2012) do sepisu protokolu ze dne 3. 7. 2012 tedy uplynul jistý čas, protokol nebyl sepsán bezprostředně po napadení. Nejvyšší správní soud dále považuje za podstatnou skutečnost, že v protokolu ze dne 3. 7. 2012 stěžovatelka jasně odpovídala na všechny otázky správního orgánu, všechny její odpovědi adekvátně reagovaly na položené otázky, ve svých odpovědích se stěžovatelka držela chronologické návaznosti událostí a uváděla podstatné skutečnosti, adresy a data narození, která znala, byla schopná uvádět přesně. Toto její vyjádření nenese žádné známky toho, že by při jeho pořizování byla stěžovatelka jakkoli zmatená. Ostatně i sama stěžovatelka na úvodní otázku, zda je schopna vypovídat, uvedla, že toho schopná je, o žádné zmatenosti či rozrušení se ani náznakem nezmiňovala. Zdejší soud proto nespatřuje žádnou překážku pro to, aby bylo možno vycházet ze stěžovatelčina vyjádření, že se bude raději skrývat, než aby vycestovala zpět na Ukrajinu.

Zdejší soud tak ve světle kasačních námitek přisvědčil žalovanému a městskému soudu v hodnocení otázky, že v případě stěžovatelky by bylo nedostatečné uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Pro úplnost lze jen

zmínit, že žalovaný a městský soud tento svůj závěr opřely nejen o důvodný předpoklad, že se stěžovatelka bude skrývat, než aby se vrátila na Ukrajinu, ale současně poukázaly též na hodnocení jejího chování, kdy na území ČR pobývala dlouhodobě nelegálně, neměla sjednáno zdravotní pojištění, prováděla zde výdělečnou činnost bez povolení atd., z čehož taktéž dovozovaly, že stěžovatelka neplní své zákonné povinnosti a dlouhodobě nerespektuje právní řád České republiky, což také svědčí proti závěru, že by se nesnažila mařit své případné správní vyhoštění a že by zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území mohla být účinná.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

Usnesením ze dne 10. 10. 2012, č. j. 9 As 140/2012 - 24, Nejvyšší správní soud stěžovatelce ustanovil zástupcem Mgr. Michala Doležala. V takovém případě dle § 35 odst. 8, věty první, ve spojení s § 120 s. ř. s. platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát. Při určování výše odměny zdejší soud vycházel z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“. Advokátní tarif byl s účinností ode dne 1. 1. 2013 novelizován vyhláškou č. 486/2012 Sb., kterou byla zvýšena tarifní hodnota mj. ve věcech kasačních stížností, nicméně dle čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb. za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle advokátního tarifu účinného před 1. 1. 2013. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelky poskytl svůj úkon právní služby před 1. 1. 2013, vycházel zdejší soud ze znění advokátního tarifu účinného do 31. 12. 2012. Ustanovený zástupce vykonal v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti, což představuje úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, kterým je písemné podání soudu nebo jinému orgánu týkající se věci samé. Za tento úkon právní služby mu náleží odměna ve výši 2 100 Kč [na základě § 7 bod 5. ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f)]. Tato odměna se zvyšuje dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu o částku náhrady výdajů ve výši 300 Kč. Celkem tedy náleží zástupci stěžovatelky částka 2 400 Kč, která se dle § 35 odst. 8, věty druhé, s. ř. s. zvyšuje o částku 504 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty (sazba daně z přidané hodnoty činí 21 % dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném po 1. 1. 2013). V souhrnu tedy zástupci stěžovatelky Mgr. Michalu Doležalovi, advokátovi se sídlem Uhelný trh 414/9, Praha 1, náleží částka 2 904 Kč jako odměna za zastupování, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu